

24 de febrer, 12 h.

Plaça del Fòrum

Acte d'inauguració del Memorial de les executades i executats. 1939-1952

Actuacions en directe:

Rusó Sala
Sabor de Gràcia
Andrea Motis
Brodas Bros

Ofrena floral
i parlaments institucionals

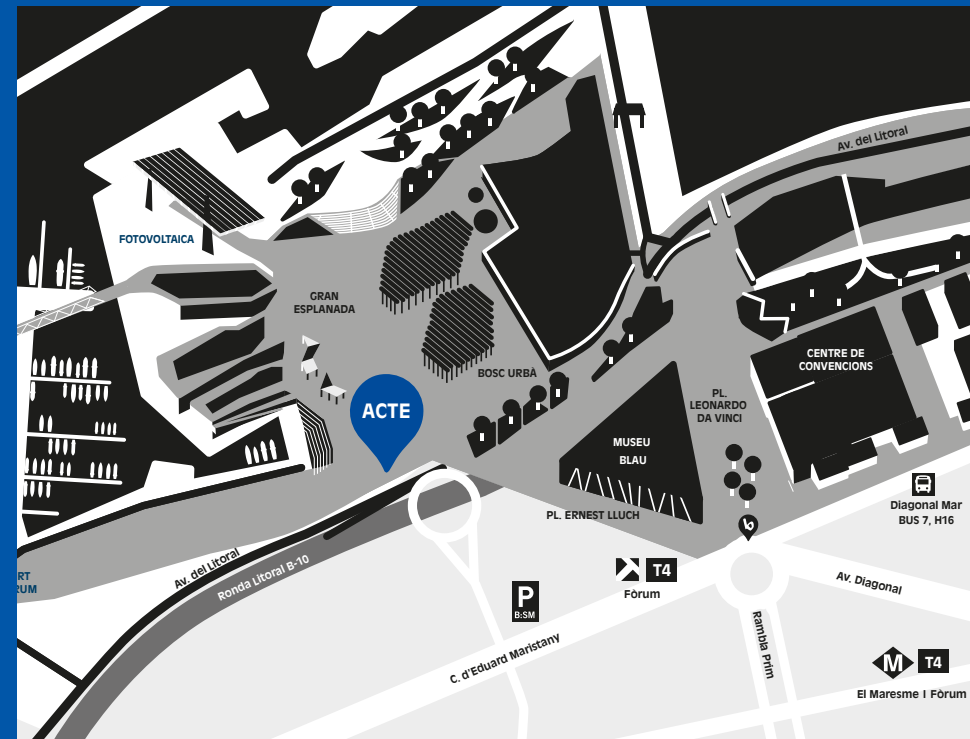
22 de febrer
al 17 de març

Visiteu l'exposició
El Camp de la Bota
de l'artista Francesc Abad

a la Capella de Santa Àgata
(MUHBA – Plaça del Rei)

Acte d'inauguració
del Memorial
de les executades
i executats.
1939-1952

24 de febrer
12 h.
Plaça del Fòrum

barcelona.cat/memorial-camp-de-la-bota

#CampdeLaBota

Ajuntament de
Barcelona

APARTA LA INDIFERÈNCIA VINE AL NOU MEMORIAL DEL CAMP DE LA BOTA

El parapet de les executades i executats 1939/1952 és un projecte que parla de la memòria i l'oblit de les veus del testimoni per deixar constància d'una realitat sovint amagada per la indiferència. El treball artístic de Francesc Abad vol contribuir a la recuperació de la memòria ciutadana sobre la implacable repressió a què fou sotmesa els primers anys de franquisme.

El 2019, en complir-se 80 anys de l'ocupació, Barcelona ha volgut significar aquest espai de memòria amb els noms de les executades i executats a la ciutat, com a homenatge a la seva biografia d'esforç per a la igualtat. El record de la seva acció constitueix la memòria democràtica de Barcelona i del país. Volem la pau, però no volem la indiferència.

Barcelona, febrer 2019.
Programes de Memòria.

El parapet de les executades i executats 1939/1952

El 26 de gener de 1939, després de tres anys de guerra en defensa de la Segona República i les institucions catalanes, la ciutat de Barcelona va ser ocupada per les tropes del general Francisco Franco i els seus aliats de l'Alemanya nazi i la Itàlia feixista.

En el context de la repressió sistemàtica desfermada, el 10 de febrer es van iniciar els afusellaments davant el parapet del Camp de la Bota, un mur de formigó semblant a una escullera a l'interior del mar i a tocar de la platja de sorra. Des de l'any 2004, el parapet és cobert per les aigües del port esportiu i els iots que hi fondegen.

Des de 1939 fins a 1952, segons la documentació extreta dels consells de guerra sumaríssims, van ser executades a Barcelona 1.706 persones, la majoria en aquest espai del Camp de la Bota, però també al Castell de Montjuïc i a la presó Model; en aquest darrer cas l'execució es produí al *garrot*, un sistema mecànic que provoca la mort per asfíxia.

Les execucions van ser de dones i homes que havien participat en els moviments sindicals o socials, en l'organització cooperativa del treball, l'esport, la salut o la cultura, en l'organització i millora de l'educació pública basada en la coeducació, la laïcitat i l'ús vehicular de la llengua catalana; persones que havien participat en la defensa armada de la República i la revolució, o que havien dirigit o gestionat els ajuntaments o l'administració republicana.

El 14 de març de 1952 es van efectuar les darreres execucions al Camp de la Bota. L'Estat necessitava millorar la seva imatge internacional, i aquesta operació s'inicià amb la celebració del Congrés Eucarístic Internacional del 27 de maig a l'1 de juny d'aquell 1952, i prosseguí amb el reconeixement del règim franquista per la UNESCO. A final d'any, Albert Camus, representant de la República francesa en aquell organisme, va dimitir-ne en senyal vehement de protesta. El 30 de novembre, a la Sala Wagram de París, Camus pronuncià un discurs memorable davant un públic d'intel·lectuals i polítics d'arreu, a propòsit d'aquell fet que iniciava el perdó internacional del franquisme:

«L'Espanya de Franco s'ha introduït de contraban en el temple ardent de la cultura i l'educació, mentre que l'Espanya de Cervantes i d'Unamuno ha estat llançada al carrer un cop més. Sí, des del moment en què Franco ha entrat a la UNESCO, la UNESCO ha sortit de la cultura universal(...). Si la UNESCO no és capaç de preservar la seva independència, més val que desaparegui. Al capdavall, les institucions culturals passen i la cultura resta, perdura. L'autèntica cultura viu de la veritat i no de la mentida. Segueix vivint lluny dels palaus i dels ascensors de la UNESCO, lluny de les presons de Madrid, per les rutes de l'exili. Ella sempre té la seva societat, l'única que jo reconec, la dels creadors i homes lliures, que contra la crueltat dels totalitaris, els processos de Praga i les execucions de Barcelona, es reconeix en totes les pàtries i només en serveix una: la llibertat»

Tanmateix, la repressió per tots els mitjans, inclosos assassinats i execucions, es van seguir produint al llarg de la dictadura; la darrera execució va ser el 27 de setembre de 1975.